

Jamsai

ผมโรงเรียนชั้นนำปรกติไร้อะไร ทั้งทั้งมีนักเรียนชายใจดีทรมานกลุ่มกันได้
แทนหนึ่งในนั้นยังทำท่าขอรีดตัวเข้ามาเกี่ยวหัวใจเธอซะด้วย!

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Blacklist

ปิด

บัญชีลับ

ฉีกกฎ

หัวใจ

ให้เรา

รักกัน

ปฤษฎางค์ เอื้อย
kappa-niw

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

นินยามของกลุ่ม Blacklist 'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

Pretitle : We are Blacklist!

"รองเท้าเหยียบสั้น! ไม่มีเสื้อสูทเครื่องแบบสวมทับ! เสื้อหลุดออกนอกกางเกง! กระดุมคอไม่ติด! เนกไทหลุดลุ่ย! นี่มันอะไรกันหา!!! >_<"

เสียงกราดเกรี้ยวเต็มไปด้วยโทสะรุนแรงของอาจารย์จินตม์ณินี่ ดั่งสนั่นขึ้นที่บริเวณระเบียบทางเดินที่เชื่อมต่อระหว่างตึกเรียนสายวิทย์ (ห้อง 1-8) และสายศิลป์ (ห้อง 9-15) ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกัน (เวลามองจากด้านบนจะเห็นผังตึกเรียนเป็นรูปตัวยู)

ไม่มีอะไรจะทำให้สาวใสด้วยทองอย่างอาจารย์จินตม์ณินี่ผู้ยึดมั่นในเกียรติคุณอันทรงค่าของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์หลุดหึงดามากไปกว่าการได้เห็นไอ้พวกเด็กสวะที่อาจหาญถึงขั้นก่อตั้ง 'กลุ่มแบล็กลิสต์' ขึ้นมาเพื่อท้าทายอำนาจอาจารย์ในโรงเรียนนี้แต่งตัวผิดระเบียบกันอีกแล้ว!

เครื่องแบบของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์เป็นสิ่งล้ำค่าตั้งเพชรน้ำงามควรค่าแก่การรักษาไว้ให้คงมั่น แต่ไอ้เด็กสาร์เลวพวกนี้ก็ลบลบย่ำยีเครื่องแบบอันทรงเกียรติจนไม่เหลือชิ้นดี!

ทราฟฟิคเดินนำทีมมาพร้อมกับสมาชิกหลักอีกห้าคนที่เดินตามกันมาอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะหยุดเผชิญหน้ากับอาจารย์จินตม์ณินี่ที่

ยื่นจิ้งก่าเตรียมพร้อมจะเล่นงานพวกเขาให้ตายตกกันไปข้างข้างตัวของ
ทราฟฟิคชนาบข้างด้วยแอนดริวและไฮไลท์ซึ่งเป็นเสมือนมือขวาและมือซ้าย
จิมเบ ไตเติ้ล และบรรทัดเดินตามอยู่ข้างหลังเสมือนเป็นทาสรับใช้ผู้ซื่อสัตย์
--;

ปลายนิ้วชี้ของเขายังคงเกี่ยวเสื่อสูทเครื่องแบบสีเทาที่วางพาดอยู่
บนไหล่ข้างซ้ายอย่างไม่สะทกสะท้านต่อน้ำเสียงกราดเกรี้ยวและดวงตาที่
ลุกท่วมด้วยเปลวเพลิงแห่งโทสะของอาจารย์จินต์มณี หนึ่งในทีมอาจารย์
ฝ่ายปกครองที่รับไม่ได้กับการแต่งกายทำทายกฏระเบียบของพวกเขา

"อรุณสวัสดิ์ครับอาจารย์ เจอหน้าก็สวดอวยพรกันแต่เข้าเลย
เหรอกครับ" น้ำเสียงเนิบนาบหากจงใจยั่ววนอยู่ในที่ทำให้อาจารย์สาว
(เหลือ้น้อย) กัดฟันกรอดๆ

"พวกเธอ!"

"หน้าผมอยู่ระดับพอๆ กับสายตาของอาจารย์แท้ๆ แต่อาจารย์กลับ
ก้มลงไปมองที่รองเท้าของผมก่อนเป็นอย่างแรก ผมว่ามันจะไม่ดูแปลกไป
สักหน่อยหรือครับ --+"

"เธอ!!! นี่เธอว่าครูตาต่ำเหรอก!!!"

"อาจารย์พูดเองนะครับ ไม่ใช่ผมพูด --α"

"--∧"

"หน้าผมมีให้มองไม่มองแต่กลับไปมองรองเท้า --+"

อาจารย์จินต์มณีได้แต่ข่มความโกรธเอาไว้ในใจและพยายามตั้งสติ
รับมือกับพวกเขา

ทุกครั้งที่เจอกับพวกแบดลิสต์ ถ้าได้ตอบแบบไม่ระวังก็มีสิทธิ์จะ
ถูกน็อคด้วยคำพูดเรียบๆ แต่แฝงนัยเชือดเฉือนลึกซึ้งของหัวหน้ากลุ่มอย่าง
ทราฟฟิคเอาได้ง่ายๆ

"หิ!!! สมควรแล้วที่เด็กเสเพลไม่เอาไหนอย่างพวกเธอจะต้องไปอยู่
ห้องหก! ไครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าห้องนั้นมันเป็นศูนย์รวมกากเดนของ
โรงเรียน!!!"

"..."

"แล้วนี่พวกเธอไม่มีเรียนหรือไง ถึงได้มาร่อนไรซ์ความเลวไปทั่ว
โรงเรียนแบบนี้! >()<!"

"..."

"อ้อ หรือว่าเรียนแล้วมันไม่เข้าหัว ก็เลยต้องมาเดินล้างพื้นที่
เมมโมรี่อันน้อยนิดในสมองก่อนจะกลับเข้าไปเรียนใหม่"

"..."

พวกเขาไม่ตอบ แต่กลับยื่นทำหน้าตายเสมือนหนึ่งว่าอาจารย์
จินตมณีเป็นเพียงไรฝุ่นที่ลอยละล่องไปมาอยู่ในอากาศ เป็นเหตุให้อาจารย์
จินตมณีจำต้องหาเรื่องพูดต่อไปเพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกเสียหน้าไปมากกว่านี้

"ฮึ! ทำเป็นมีตัวย่อ BL เป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่ม ฉันว่ามันน่าจะ
ย่อมาจาก Bad Label* มากกว่าละมั้ง เพราะเห็นพวกเธอที่ไร ฉันก็รู้สึก
เหมือนเห็นสัญลักษณ์ของความชั่วช้ามาลอยอยู่ตรงหน้า!!!"

อาจารย์จินตมณีใช้ปลายนิ้วเขียนเนกไทของทราฟฟิคที่มีเข็มกลัด
ตัวย่อ BL ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มแบล็กลิสต์ขึ้นมาด้วยท่าทางรังเกียจ
ก่อนจะเหยียดมุมปากขึ้นอย่างดูแคลน

แปะ แปะ แปะ ทราฟฟิคตบมือเบาๆ อย่างมีมาด

"อาจารย์ดูจะเข้าใจคอนเซ็ปต์กลุ่มของผมดีนะครับ" สีหน้านิ่งเฉย
ไม่สะทกสะท้านของเขาทำให้อาจารย์จินตมณีโกรธจนควันออกหูไม่ต่างจาก
กาต้มน้ำที่กำลังเดือดพล่าน

"หุบปากโงมมของเธอเดี๋ยวนี้นะริปค** !!! กล้าดียังไงมาต่อปากต่อคำ
กับครูแบบนี้!!!"

"อาจารย์พูดกับผมหรือครับ --?"

"ไม่แปลกใจเลยจริงๆ ว่าทำไมเธอถึงได้โง่ทั้งในและนอกตำรา ฉัน
เรียกชื่อเธอ ก็ต้องพูดกับเธอสิ! --!!!"

"แต่อาจารย์ไม่ได้บอกนามสกุลนี้ครับ --^"

"=()="

* แปลว่า ยี่ห้อ สัญลักษณ์

** หมายถึง ผู้เป็นใหญ่ ผู้เป็นหัวหน้า

"ในโรงเรียนนี้มีคนชื่อ 'ธิปก' ตั้งกี่คน บางทีอาจารย์อาจจะกำลังพูดถึง 'ธิปก' อื่นที่ไม่ใช่ผมก็ได้ใครจะไปรู้"

"=()=!"

ณ เวลานั้นอาจารย์จินต์มณีอยากจะกรี๊ดร้องออกมาให้สมกับความคับแค้นที่สุมแน่นอยู่ในอก ทว่า...สุดท้ายก็ทำได้เพียงแค่สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์ เพราะกลัวจะเสียภาพพจน์อาจารย์ฝ่ายปกครองไปมากกว่านี้

"พวกเธอ!!!"

"ผม ธิปก ยศบารบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นคราวหน้าคราวหลังก็ช่วยเรียกชื่อผมพร้อมนามสกุลด้วยนะครับ ผมจะได้รู้ว่าอาจารย์หมายถึงผม" ท่าทางยืยงกวนอารมณ์อย่างมีชั้นเชิงของเขาทำเอาเส้นความอดทนของอาจารย์จินต์มณีขาดผิงลงในทันที!

"กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!!!!!"

"=()=" >> สีหน้าของทุกคนที่ต้องทนฟังเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนของอาจารย์จินต์มณี

"แก! ใต้เด็กเลย! ฉันไม่มีทางเสียปากเรียกชื่อกับนามสกุลเต็มๆ ของแกหรอก!!!"

"รบกวนอาจารย์ช่วยระวังคำพูดหน่อยนะครับ มาเรียกเด็กนักเรียนว่า 'แก' แบบนี้ สมาชิกกลุ่มผมแต่ละคนสภาพจิตใจไม่ค่อยแข็งแรง เดียวพวกมันจะตกใจจนเป็นลมกันไปซะก่อน" ทราฟพิคเอ่ยหน้าตาย ในขณะที่สมาชิกคนอื่นๆ กำลังกลั่นแกล้งแห่งความสะใจเอาไว้อย่างยั้งยวด ทว่าก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาเรดาร์ของอาจารย์จินต์มณีไปได้

"แก! เอ๊ย เธอ! ใต้เด็กไร้มารยาท! อย่าหวังเลยว่าฉันจะเรียกชื่อพร้อมนามสกุลของเธอให้ปากฉันต้องเป็นอัมพฤกษ์ เมื่อไหร่ที่ฉันเรียก 'ธิปกเลย' ก็จงรู้ไว้ซะว่าฉันหมายถึงเธอ!!!"

"ผมก็ชื่อ 'ธิปก' นะครับอาจารย์" จิมเบซึ่งเปรียบเสมือนเบีประจำกลุ่มเอ่ยแทรกขึ้นพร้อมกับส่งยิ้มล้อเลียนทำทนายอำนาจอาจารย์ฝ่ายปกครองอย่างอาจารย์จินต์มณี

หมอนี่กล้าซำส์เฉพาะเวลาที่มีทราฟฟิกอยู่ด้วยเท่านั้น --α ถ้าเมื่อไหร่ที่ไม่มีหัวหน้าที่มออย่างทราฟฟิกคุ่มกะลาหัว เมื่อนั้นก็จะกลายเป็นหมาหงอยไปในทันที TAT

"ได้! งั้นเธอเป็น 'ริปกเลว' "

"TAT"

"ส่วนเธอ! เป็น 'ริปกเลวกว่า!' " ว่าพร้อมกับจิ้มนิ้วลงไปบนปกเสื้อของทราฟฟิกอย่างดูแคลน

"ตกลงตามนั้นนะครับอาจารย์ เมื่อไหร่ที่ 'อาจารย์จินนี่' เรียกผมว่า 'ริปกเลวกว่า' ผมจะหันกลับไปหาอาจารย์ทันทีเลย"

"กร๊ดดดดดดดดดดด!!!!!! เธอ! ไข่เด็กชั้นต่ำ! ไข่เด็กขาดการอบรม! กล้าดียังไงมาเรียกฉันว่า 'จินนี่!' ชื่ออย่างกับ...อย่างกับหมา!!! TAT"

"อ้าว อาจารย์ไม่ได้ชื่อจินนี่หรือกรับ หรือว่าผมจะเข้าใจอะไรผิดไป"

"ฉันชื่อ 'จินต์มณี ระเบียบตรง!' ไม่ใช่จินนี่!"

"เสียใจด้วยนะครับอาจารย์ พอดีว่าสมองผมไม่ค่อยดีเท่าไร จำยากแล้วก็ลืมยากด้วย --^"

"คอยดูเถอะ! ฉันจะเอาเรื่องนี้ไปบอกอาจารย์วันเผด็จ (อาจารย์หัวหน้าฝ่ายปกครอง) พวกเขาทั้งหมดคนจะต้องถูกทำทัณฑ์บน ข้อหาพูดจาล่วงเกินอาจารย์!!!"

"เชิญตามสบายครับ"

"= ()=;"

"ว่างๆ ก็อย่าลืมเช็กหลอดเสียงชะบังนะครับอาจารย์ พวกผมฟังเสียงกรี๊ดของอาจารย์บ่อยๆ แล้วเป็นห่วงแทน" แอนดริวซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งมือขวาของทราฟฟิกเอ่ยเสียงย่ำ

"พวกเธอ!"

"แล้วเจอกันที่ห้องปกครองนะครับ...อาจารย์จินนี่~" ว่าจบ 'ริปกเลวกว่า' พร้อมด้วยสมาชิกหลักอีกห้าคนก็เดินผ่านหน้าอาจารย์จินต์มณีไปโดยไม่มีใครคิดจะจัดระเบียบเครื่องแต่งกายที่ผิดระเบียบตั้งแต่หัวจรดเท้า

เลยสักคนเดียว ปล่อยให้อาจารย์จินตมณียื่นโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่ตรงนั้น
ต่อไปตามลำพัง

"คอยดูเถอะ ไอ้พวกเด็กसारเลว อย่าหวังเลยว่าพวกเธอจะรอดพ้น
มือฉันไปได้ง่ายๆ!!!"

ทราฟฟิค

แอนดริว

ไฮไลท์

จิมเบ

ไตเติ้ล

และบรรทัด

สมาชิกหลักทั้งหกคน...

ที่เปรียบเสมือนเสาหลักของ 'แบล็กลิสต์'
กลุ่มนักเรียนชายที่รวมตัวกันขึ้นมาภายใต้สโลแกนที่ว่า...

'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ!!!'

และนี่...ก็เป็นเพียงตัวอย่างพฤติกรรม (ด้านเลว) เล็กๆ น้อยๆ
ของพวกเขา
ที่เกิดขึ้นเป็นประจำจนอาจเรียกได้ว่าเป็น 'กิจวัตร' ประจำวัน
อย่างหนึ่งของพวกเขา

บทนำ

เจาะลึกเบื้องหลังกลุ่ม Blacklist

กลุ่มแบล็กลิสต์ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 255X สัญลักษณ์ประจำกลุ่มคือ
อักษร BL ซึ่งเป็นตัวย่อของ Blacklist โดยมีทราฟฟิค (ดำรงตำแหน่ง
หัวหน้ากลุ่มแบล็กลิสต์รุ่นที่ 1) และกลุ่มนักเรียนชายที่มีอุดมการณ์

ตรงกันว่า 'กฎของโรงเรียนมีไว้เพื่อแหก' เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดตั้งกลุ่มนี้ขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อท้าทายอำนาจของอาจารย์ฝ่ายปกครองและพวกสารวัตรนักเรียน รวมทั้งประกาศความเป็นอิสระ ไม่ขึ้นตรงต่อกฎระเบียบของโรงเรียนที่พวกเขา มองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ

และหากคุณอยากรู้ว่านักเรียนชายที่เดินสวนกับคุณที่ระเบียงทางเดินหรือที่โรงอาหารเป็นหนึ่งในแบล็กลิสต์หรือเปล่า ให้ลองสังเกตที่เนกไทของพวกเขาดู...สมาชิกแบล็กลิสต์ทุกคนจะมีเข็มกลัดตัวย่อ 'BL' ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มติดอยู่บนเนกไท

กลุ่มแบล็กลิสต์เป็นศูนย์รวมของนักเรียนชายทุกระดับชั้นใน 'โรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์' ที่ต้องการความเป็นอิสระ ไม่ต้องการอยู่ในกฎระเบียบ รักในการโดดเรียน แต่งตัวผิดระเบียบ และอีกสารพัดรูปแบบของการทำตัวนอกรอบ ไม่ใช่แค่พฤติกรรมเท่านั้นที่ย่ำแย่ ผลการเรียนของพวกเขาส่วนใหญ่ก็ค่อนข้างแย่งแย่มากด้วยเช่นกัน เข้าคอนเซ็ปต์ 'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ' โดยแท้จริง!!!

เครือข่ายของพวกเขาแทรกซึมอยู่ทั่วทั้งโรงเรียน สมาชิกของพวกเขาแทรกซึมอยู่แทบจะทุกห้องและทุกระดับชั้นเสมือนรากแก้วแห่งความชั่วร้ายที่ซ่อนไซไปทั่ว ตัดรากถอนโคนยังไงก็ไม่มีความอดสิ้น สมาชิกแบล็กลิสต์แทบจะทุกคนต่างถูกขึ้นบัญชีดำในทะเบียนความประพฤติของฝ่ายปกครอง ด้วยเหตุผลสารพัดรูปแบบ อาทิเช่น ผลการเรียนย่ำแย่จนเกินเยียวยา มาสาย โดดเรียน ทำเสียงดังรบกวนห้องข้างเคียงที่ต้องการสมาธิในการเรียน สร้างความวุ่นวายในห้องน้ำอาจารย์ ฯลฯ

แม้พวกเขาจะดูเลวร้าย ไม่เอาไหนในสายตาอาจารย์หลายๆ ท่าน และนักเรียนหลายๆ คน (โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ห้องคัด* ทั้งหลายที่มองพวกเขาดูดีกว่าถึงขยะเปียก กทม. แค่น้อยเดี๋ยวเท่านั้น --^) แต่ก็ยังมีนักเรียนหญิงอีกเป็นจำนวนมากที่หลงไหลคลั่งไคล้พวกเขาถึงขั้นตั้งกลุ่มแฟนคลับขึ้นมาและติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของพวกเขา

* ห้องของนักเรียนที่มีผลการเรียนเป็นลำดับต้นๆ ของโรงเรียน ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนธรรมดาจะถูกจัดไปอยู่ห้องคละ

ชนิดที่เรียกว่าไม่ให้พลาดแม้สักวินาทีเดียว

และกว่าจะมาเป็น 'กลุ่มแบล็กลิสต์' อย่างที่เห็นกันทุกวันนี้ เรื่องมันก็มีอยู่ว่า...

1

We are Blacklist!!!

โรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์เป็นโรงเรียนมัธยมปลายเก่าแก่ที่ก่อตั้งมานานกว่าสี่สิบปี ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นโรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดในประเทศไทย เนื่องจากสถิติที่ผ่านๆ มานักเรียนที่จบจากโรงเรียนแห่งนี้สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศได้เป็นจำนวนมากที่สุดเมื่อเทียบกับโรงเรียนแห่งอื่นๆ แต่...นั่นไม่ได้หมายความว่านักเรียนทุกคนของที่นี่จะเป็นนักเรียนที่ดีที่สุดไปเสียทุกคนหรอกนะ =_ = เพราะนอกจากจะมีการจัดสอบเพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยมเข้ามาแล้ว ก็ยังมีพวกเด็กฝากเด็กเส้นทั้งหลายแหล่ที่อาศัยว่าเกิดมาในครอบครัวรวยแต่ดันไม่มีสมองและไม่ตั้งใจเรียนแต่อยากจะเข้ามาอยู่ในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงเอาไว้ประดับบารมีเข้ามาทำตัวเป็นภาระหนักอึ้งให้กับโรงเรียนด้วย

ซึ่งแน่นอนว่าฉันไม่ใช่หนึ่งในจำนวนนั้นแน่ๆ เพราะคะแนนสอบเข้าของฉันสูงเป็น 'อันดับที่สาม' ของโรงเรียน ฟังดูเหมือนฉันจะเป็นพวกบ้าเรียน ไม่สนใจอะไรเลยนอกจากก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่แบบนั้นหรอก -_-๑ ในชั่วโมงเรียนฉันก็ยังแอบเฝ้าท์ แอบกินขนมเหมือนคนอื่นๆ นั่นแหละ =0= ไม่ได้ตั้งใจเรียนสุดกู่อย่างที่หลายๆ คนเข้าใจ

โดยปกติแล้วฉันอ่านหนังสือก่อนสอบแค่วันเดียวเท่านั้น เพียงแต่ฉันเป็นคน que เรียนรู้ได้เร็วก็เลยไม่จำเป็นต้องใช้เวลาในการอ่านหนังสือเตรียมสอบมากเท่ากับเพื่อนๆ ในห้องที่ทำตารางอ่านหนังสือล่วงหน้ากันเป็นเดือนๆ =0=

วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศและมีการประกาศผลการจัดห้องเรียนให้ได้

ทราบก่อนที่จะเปิดเรียนในอาทิตย์หน้า

โชคดีมากๆ ที่เพื่อนๆ ในกลุ่มฉันอีกสามคน (ผักกาด แครอท และออเรนจ์) ที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่สมัย ม.ต้น ก็สอบเข้าที่นี้ได้ แถมนยังได้เรียนอยู่ห้อง 4/1 เหมือนกับฉันอีกด้วย ^^

อันที่จริงพวกฉันก็พอจะรู้อยู่แล้วล่ะว่าน่าจะได้เรียนห้องเดียวกัน เพราะผลคะแนนตอนสอบเข้าของเราทั้งสี่คนก็ออกมาใกล้เคียงกัน อยู่แล้ว นอกจากเพื่อนซี้ทั้งสามคนของฉันแล้ว ก็ยังมี 'ไวกิ้ง' ซึ่งจบมาจาก โรงเรียนเดียวกับพวกฉันด้วยอีกคนที่สอบเข้าที่นี้ได้

พูดถึงไวกิ้ง หมอนี่นะเก่งไปเสียทุกเรื่อง...เรียนดี กีฬาเด่น กิจกรรรม เป็นเลิศ และมีภาวะผู้นำสูงอย่าบอกใคร ผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะมองว่า เขาเท่และแสนเพอร์เฟกต์ แต่สำหรับพวกฉันแล้ว หมอนี่ก็แค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เฮ้ไหนเฮ้นั้นได้ทุกที่ทุกเวลา

ไวกิ้งไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับพวกฉัน เพียงแต่สนิทกันเป็นการส่วนตัว เพราะเรียนอยู่ห้องเดียวกันมาตลอดสามปีเต็ม (ตั้งแต่ ม.1 ยัน ม.3) และ สมัยที่เขาเป็นหัวหน้าห้อง (ควบตำแหน่งประธานนักเรียนอีกหนึ่งตำแหน่ง ตอน ม.3) ก็จะมีฉันซึ่งเป็นรองหัวหน้าห้องและเพื่อนๆ ในกลุ่มของฉัน อีกสามคนคอยช่วยงานต่างๆ ของห้องและของโรงเรียนมาโดยตลอด

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้พวกเราสนิทกันจนไม่มีอะไรจะต้องเกรงใจกัน อีกแล้ว

จากการคาดเดา ฉันว่าหมอนี่น่าจะได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าห้อง ห้อง 4/1 ของพวกเราอีกเหมือนเดิมอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะอาจารย์ จินต์มณี อาจารย์ที่ปรึกษาห้องฉันดูจะเป็นปลื้มหมอนี่เอามากๆ เนื่องจาก คะแนนสอบเข้าของเขาสูงเป็นอันดับหนึ่ง ซ้ำยังมีไต่เกียรติดูคุณสารพัดสาขา การันตีความสามารถทั้งด้านกีฬาและกิจกรรมสมัยที่เขาเรียนอยู่ ม.ต้น อีกต่างหาก

ไวกิ้งเป็นหนุ่มเนื้อหอม ป๊อปปูล่าร์ทั้งในและนอกห้อง เป็นขวัญใจ ของพวกเราน้องมาโดยตลอด แต่...ทุกวันนี้หมอนี่ก็ยังคงไม่มีแฟน เพราะ เป็นพวกบ้ากิจกรรรมจนไม่มีเวลาให้ผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น --+

"ได้ข่าวว่าพวกพี่ ม.6 ทาบตามแกไปทำงานให้สถานักเรียนเทรอไว"
ฉันทามระหว่างที่พวกเรากำลังเดินลงมาจกห้องประชุมใหญ่ที่ใช้จัดกิจกรรม
ปฐมนิเทศ

"ใช่ พี่เขามาชวนให้ไปเป็นกรรมการนักเรียนนะ แล้วฉันก็รับปาก
เขาไปแล้วด้วย เพราะฉะนั้นพวกแกสี่คนก็กรุณาเคลียร์ตัวเองให้ว่างด้วย
เพราะฉันมีงานจะให้พวกแกช่วยทำอีกเยอะแยะเลย ^^;"

อันที่จริงฉันก็ไม่ค่อยแปลกใจสักเท่าไรหรอกที่ไวกิ่งจะถูกทาบตาม
ให้ไปทำงานให้สถานักเรียนตั้งแต่ยังไม่เปิดเทอม เพราะรุ่นพี่ ม.5 และ
ม.6 หลายคนทีจบมาจากโรงเรียนเดียวกับพวกฉันต่างก็รู้ว่าไวกิ่งเป็นเด็ก
กิจกรรมตัวยงและคลุกคลีอยู่กับงานสถานักเรียนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

"โห นี่แกกะจะไม่ให้พวกฉันได้พักเหนื่อยบ้างอะไรบ้างเลยหรือเ
หาไว...เฮ้ยยย~ แกจะดึงผมฉันทำไมะวะเนี่ยไอ้ไวกิวิก!!!" ผักกาดไวววย
ขึ้นมาเป็นคนแรกและจัดการเปลี่ยนชื่อของเขาเป็นไวกิวิกอย่างถือวิสาสะ
ทันทีที่ไวกิ่งแกล้งกระตุกผมของยัยนี้เบาๆ ด้วยความหมั่นได้ =()=

"ใครใช้ให้แกมาเรียกฉันว่าไวกิวิกวะ ไอ้ผักก่านี่"

"ฉันชื่อผักกาด ไม่ใช่ผักก่าเพี้ย! --+" ผักกาดหันไปถลึงตาใส่
หมอน้อย่างไม่จริงจกนักรก่อนจะหันมาพูดในม่น้าวฉัน

"เมลอน แกเลิกช่วยงานไอ้ไวกิ่งทีเถอะ ช่วยจนมันเสียนิสัยแล้วเนี่ย
อะอะมีงานอะไรก็มาโยนให้พวกเราช่วยตลอดเลย --+"

"ถ้าพวกเราไม่ช่วยแล้วใครจะช่วยมัน แกก็น่าจะมอดออกกะว่า
เพื่อนใหม่ในห้องเราแต่ละคนนะดูท่าทางตั้งใจเรียนกันชะขนาดนั้น จะมี
สักทีคนทีจะยอมเจียดเวลามาทำกิจกรรม" ฉันว่าไปตามเหตุผล ในขณะที่
แครอทกบอบอเรนจ์ก็พยักหน้าหงิกหงักเป็นทำนองว่าเห็นด้วยกับฉัน

อันที่จริงการทำกิจกรรมมันก็ไม่ใช่อะไรเรื่องเลวร้ายอะไรถ้าแบ่งเวลาเป็นนะ
เพราะส่วนใหญ่คนที่ไม่ชอบยุ่งกับกิจกรรมในโรงเรียนอาจจะเป็นเพราะ
ไม่มีโอกาสได้ทำ หรือไม่กักลัวจะเสียการเรียนก็เลยเลือกทีจะตั้งหน้า
ตั้งตาเรียนอย่างเดียว

"ถ้าแกไม่ช่วยมันแล้วใครจะช่วย" แครอท สาวเรียบร้อยประจกกลุ่ม

เอ๋ยขึ้น ยัยนี่นะเหอ เห็นเจียบๆ ตึ่มๆ แบบนี้ แต่ถ้าสนิทกันแล้วเวลาคู่
ในกลุ่มนี้بابอสติแตกอย่าบอกใคร

"มีงานให้ทำก็ดีแล้วจะได้ไม่ว่างไง ไม่อย่างนั้นแกก็จะเอาแต่ใช้
เวลาว่างมาพูดนู่นพูดนี่ไม่หยุดจนพวกฉันปวดหัวนะผักกาด" ออเรนจ์
สาวหมวยน่ารักประจำกลุ่มว่าบ้าง

ออเรนจ์เป็นพวกไม่ชอบพูดอะไรมากมาย แต่เวลาพูดที่มักจะมีอะไร
เด็ดๆ เสมอ ถ้าเป็นผู้ชายก็เข้าข่ายพูดน้อยต่อยหนักนั่นแหละ นอกจากนี้
ยัยนี่ยังวาดรูปเก่งมากและมีหัวทางด้านงานศิลป์ทุกชนิดจนฉันอดเสียดาย
แทนไม่ได้ที่ออเรนจ์เลือกจะเรียนสายวิทย์แทนที่จะไปเรียนสายศิลป์ เพียง
เพราะอยากเรียนห้องเดียวกับพวกฉันเหมือนเดิม

"เฮ้อ~ ทำไมพวกเราถึงต้องมาเรียนที่เดียวกับไอ้ไว้อีกล่ะเนี่ย~
แกก็รู้ไม่ใช่เหอว่าไอ้ไว้นะมันบ้าพลังขนาดไหน มันทำกิจกรรมเยอะกว่าเรียน
ซะอีก TAT" ผักกาดโอดครวญก่อนจะหันมาดึงแขนเสื้อฉันเหมือนจะหาพวก
"..."

"คะแนนเสียงสามต่อหนึ่ง สรุปว่าพวกแกสี่คนตกลงช่วยงานฉัน
เหมือนเดิมนะ ^^" ไว้กิ่งบอกพลางหันไปยิ้มเย้ยใส่ผักกาดที่แยกเขี้ยวใส่
หมอนั้นด้วยความหมั่นได้

ไว้กิ่งกับผักกาดชอบแหย่กันเป็นกิจวัตรอยู่แล้ว แล้วก็เพราะไอ้ความ
ซื่อๆ โง่ๆ พูดอะไรไม่ค่อยจะคิดหน้าคิดหลังของผักกาดเนี่ยแหละทำให้
ยัยนี่มักจะถูกเพื่อนๆ ในห้องรวมแกล้งอยู่บ่อยๆ และ...

พี่ว~ ตึง!!!

พี่ว~ พรีด~

ตึง! โครม!!!

เสียงเหมือนล้อของอะไรบางอย่างครูดไปตามพื้นถนนในโรงเรียน
รวมถึงเสียงให้เชียร์ของพวกผู้ชายและเสียงกรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่งของพวก
ผู้หญิงที่ตั้งประหนึ่งยกเวทีคอนเสิร์ตมาตั้งอยู่ในรั้วโรงเรียนซึ่งดังมาจาก
กลุ่มนักเรียนที่มุ่งดูอะไรสักอย่างกันบริเวณถนนหน้าหอประชุมโรงเรียน
เป็นเหตุให้ฉันและเพื่อนๆ หันไปมองที่มาของเสียงนั้นด้วยความสงสัย

"นั่นเขามุงคู่อะไรกันนะ --?" ฉันทามขึ้นมาลอยๆ พลางเขย่งตัวขึ้นมอง

และก็ทันได้เห็นอยู่แวบหนึ่งว่ามีพวกผู้ชายที่ใส่เครื่องแบบของโรงเรียนเราในสภาพที่...ไม่ค่อยจะเรียบร้อยสักเท่าไร --+ (เสื้อสูทไม่ใส่ เนกไท หลุดลุ่ย และเสื้อก็หลุดออกนอกกางเกง) กำลังกระโดดลอยตัวโชว์ท่าโลดโผนบนแผ่นสเก็ตบอร์ดอยู่กลางอากาศ

"พวกแบล็กลิสต์" ไวกิ้งเอ๋อเสียงเรียบ

"หือ"

"พวกนี้รวมตัวกันเพื่อทำทายกฎระเบียบของโรงเรียน สมาชิกหลักๆ เล่นสเก็ตบอร์ดเก่งขั้นเทพกันทุกคน เพราะนั่นเป็นความสามารถพิเศษเพียงอย่างเดียวที่พวกมันพอจะงัดออกมาโชว์ได้ --+" เขาบอกอย่างคนที่รู้ข้อมูลเป็นอย่างดี ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเพราะตอนนี้เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกสภานักเรียน และคาดว่าทันทีที่หมอนี่รับปากร่วมทีมสภานักเรียนกับพวกรุ่นพี่ไปแล้ว เขาก็คงจะได้มีโอกาสเข้าประชุมกับพวกอาจารย์ฝ่ายปกครองเพื่อรับรู้เรื่องราวและปัญหาต่างๆ ที่ต้องแก้ไข รวมถึงเรื่องราวเกี่ยวกับกลุ่มแก๊งทั้งหลายในรั้วโรงเรียนอย่างละเอียดเพื่อเตรียมรับมือกับสิ่งเหล่านี้ในวันเปิดภาคเรียน

"อ้อ อันนี้ฉันพอจะได้ยินมาบ้างเหมือนกัน"

"เห็นผู้ชายผมสีดำ ตัวสูงๆ ตาตุๆ คนนั้นมั๊ย..."

"อืม --"

"นั่น 'ทราฟฟิค' เป็นหัวหน้ากลุ่มแบล็กลิสต์"

"..."

"ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเอาตัวไปเฉียดใกล้มัน เพราะแฟนคลับมันเยอะมาก ดีไม่ดีจะโดนแฟนคลับมันเขม่นเอาได้"

"..."

"ส่วนคนที่หน้าเสียวๆ ผิวสีแทนที่ยืนประจบอยู่ข้างๆ หมอนั่นชื่อ 'แอนดริว' "

"..."

"คนที่หน้าขาวๆ คิ้วเข้มๆ เหมือนญี่ปุ่นนั่นชื่อ 'ไฮโลท์' จากข้อมูลที่ได้มา... ตามคนนี้มีอิทธิพลมากที่สุดในกลุ่ม"

"..."

"ส่วนผู้ชายผมสีน้ำตาลแดงที่กำลังคุยเล่นอยู่กับผู้หญิงผมยาวๆ ตัวเล็กๆ คนนั่นชื่อ 'ไตเติ้ล' หมอนี่เป็นเพลย์บอยตัวพ่อประจำกลุ่ม จีบตะไปทั่ว มีก๊ออยู่ทั่วทุกหนแห่งทั้งในและนอกโรงเรียน รูปหล่อ พ่อรวย ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกว่าจะมีเชื้อเจ้าด้วยนะ เหมือนว่าตระกูลของมันเป็นตระกูลเก่าแก่ที่เกี่ยวข้องกับพวกราชวงศ์อะไรทำนองนั้น"

"เฮ้ย~ อุตสำหรับเกิดมาในตระกูลสูงส่ง แต่กลับมารวมกลุ่มกับคนพวกนี้เนี่ยนะ เสียของจริงๆ --_+"

"ของแบบนี้มันเกี่ยวข้องกับเรื่องชาติตระกูลที่ไหนกันแล้ว --_ อ้อ แล้วก็...ผู้ชายผมสีบลอนด์ ท่าทางคูลๆ เซ่อๆ ชื่อ 'บรรัต' หมอนี่ตั้งใจเรียนกว่าคนอื่นๆ ในกลุ่ม แต่ไซคร้ายที่หัวไม่ค่อยดีเท่าไร"

"..."

"ส่วนผู้ชายผมสีช็อกโกแลตที่เดินถือสเก็ตบอร์ดตามหลังทราฟฟิคด้อยๆ เป็นหมาหงอยชื่อ 'จิมเบ' "

"แล้วไอ้พวกคนอื่น ๆ ที่ยืนมุงอยู่ทั้งหมดนั่นละ...อย่าบอกนะว่า..."

"ใช่ ไอ้พวกที่ยืนอยู่ตรงนั้นทุกคนคือแบดักลิสต์ สังเกตไม่ยากเลยที่เนกไทของไอ้พวกนั้นจะมีเข็มกลัด BL ติดอยู่ทุกคน"

"หะ...หา? O_O! ทั้งหมดเลยหรอ ทำไมมันถึงได้เยอะขนาดนี้"

ให้ตายเถอะ ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเห็นกลุ่มแก๊งที่มีสมาชิกเยอะมากขนาดนี้มาก่อนเลย

"นี่ยังมากันไม่ครบนะ ถ้ารวมตัวกันครบทีมละก็ ฉันว่าเกินร้อยคนแน่ๆ"

"น่ากลัวชะมัด TAT"

พวกเขารวบรวมสมาชิกมากขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ หรือว่า...

"หมอนี่เป็นลูกหลานเจ้าของโรงเรียนหรอ --_?"

"แกหมายถึงทราฟฟิค?"

"อ้อ"

"เปล่า"

"แล้วคนอื่นๆ ในกลุ่มล่ะ"

"ก็เปล่าอีกนั่นแหละ --"

"อ้าว!!! +()+?" ฉันและเพื่อนๆ อีกสามคนร้องออกมาพร้อมกันโดย
ไม่ได้ตั้งใจ

"ในแบล็กลิสต์ไม่มีใครเป็นลูกหลานเจ้าของโรงเรียนทั้งนั้น --^"

"แล้วทำไมพวกมันถึงได้กล้าตั้งกลุ่มขึ้นมาท้าทายอำนาจโรงเรียน
แบบนี้ล่ะ"

"ความพอใจส่วนตัว แนวปะทะ --;"

"--^^"

เหอะๆ ฉันล่ะไม่เข้าใจความคิดของไอ้คนพวกนี้จริงๆ พวกเขา
คิดว่าการตั้งกลุ่มเพื่อประกาศตัวว่าเป็นคนเลวนี้มันเท่กันหรือยังกัน

"อันที่จริงไอ้กลุ่มนี้มันก็ได้เลวร้ายอะไรมากมายหรอก ก็แค่ชอบ
ทำตัวแหกคอกไม่เคารพกฎระเบียบ ผลการเรียนแยء แล้วก็คิดว่าตัวเองเป็น
ใหญ่ในโรงเรียน สามารถทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ เพราะถือว่าพวกมันก็จ่าย
ค่าเทอมเท่ากับพวกเราทุกคน และ..."

เฮ!!!

อ้อ~

ระหว่างที่ไวกิ้งกำลังอธิบายเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มแบล็กลิสต์ เสียงไหร้อง
ของไอ้พวกนั้นก็ดังขึ้น ดูแล้วเหมือนพวกแก๊งอันธพาลครองเมืองยังงัยงั้น
TAT

"เฮ้ย~ ที่แกพูดมาเนี่ย มันคือความเลวร้ายทั้งนั้นเลยนะโว แล้วดู
ท่าทางอีตาพวกนั้นดิ น่ากลัวอย่างกับโจรที่ทางการกำลังต้องการตัว
สมแล้วที่ตั้งชื่อกลุ่มว่า 'แบล็กลิสต์' =()=;"

"สำหรับพวกเราอาจมองว่าเลวร้ายไป แต่สำหรับคนพวกนั้น...เรื่อง
พวกนี้ถือเป็นเรื่องปกติสุดๆ เลยล่ะ"

"เฮ้อ ฉันล่ะไม่เข้าใจไอ้คนพวกนั้นเลยจริงๆ คิดจะทำตัวเลวเพื่อ

เรียกร้องความสนใจหรือยังไงกันเนี่ย เรียนหน่วยไม่พอยังจะทำตัวแหยอีก"

"ก็คงจะทำงานองนั้นล่ะมั้ง"

"-_-^"

เอ่อ~ อันที่จริงฉันเองก็ไม่เคยคิดรังเกียจหรือดูถูกเด็กที่เรียนไม่เก่งหรือคนนะ -_- แต่ที่ฉันไม่ชอบเธอมากๆ ก็คือการทำตัวเธอเลือกจะทำตัวแหยๆ แบบนี้เพื่อกลบปมด้อย ซ้ำยังมีพฤติกรรมเถื่อนถ้อยเหมือนพวกอันธพาลครองเมืองอีกต่างหาก ถ้าพวกเขาเล่นสเก็ตบอร์ดเก่งกันขนาดนี้ทำไมถึงไม่ตั้งชมรมสเก็ตบอร์ดขึ้นมาซะเลยล่ะ ตั้งแก๊งบ้าง ขึ้นมาเพื่อประกาศศักดิ์ดา (ความเร็ว) แบบนี้ไม่เห็นจะเข้าท่าเลยสักนิด -_-*

"เฮ้ยยย~ ทำหน้าเหมือนเห็นผีไปได้ ออย่าไปกลัวเกินกว่าเหตุหน่อยเลยนะ" ไวกิ้งยกมือขึ้นตบไหล่ฉันกับเพื่อนๆ เขาๆ เมื่อเห็นว่าสีหน้าของพวกเขาฉันแต่ละคนส่อชัดว่า 'กลัว' ให้อพวกบ้านั้นมากแค่นั้น TAT

"=()="

"พวกผู้ชายเวลารวมกลุ่มอยู่กันเยอะๆ มันก็ดูน่ากลัวแบบนี้แหละ แล้วที่ฉันเล่าให้พวกแกฟังก็แค่จะบอกให้รู้เอาไว้จะได้เลี้ยงเวลาที่เจอพวกมันเพราะให้อพวกนั้นมันไม่ค่อยกินเส้นกับเด็กห้องคิงอย่างเราๆ สักเท่าไรหรอก เเช็ญหน้ากันไปก็จะถูกพวกมันเขม่นเอาซะเปล่าๆ"

"เหอะๆ ฉันก็ไม่เคยคิดจะเอาตัวไปเฉียดใกล้ให้อแก๊งนรกพรรคนี้หรอก -_-+"

"อ้าวเฮ้ย นี่มันจะป้ายสามแล้วนี่หว่า ฉันไปก่อนนะ มีประชุมสภานักเรียน" ไวกิ้งก้มลงดูนาฬิกาข้อมือก่อนจะวิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็ว
ซึ๊ง~

ทันใดนั้นเองฉันก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกสายตาของใครบางคนจ้องมองมา...

วูบ~

มีใครบางคนกำลังมองมาที่ฉันใช่ไหม ทำไมฉันถึงได้รู้สึกขนลุกวาบขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุทั้งๆ ที่มันก็ไม่ใช่น่าขนลุกหรอวะ TAT หรือว่า...ฉันจะคิดมากไปเอง =()=;

ที่ถนนหน้าหอประชุมโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์...

เสียงให้อย่างฮึกเหิมของเหล่าสมาชิกแบล็กลิสต์ยังคงดังก้องไปทั่วบริเวณ... แอนดริวค่อยๆ ชะลอความเร็วในการเคลื่อนตัวบนสเก็ตบอร์ดลงเมื่อเห็นว่าจู่ๆ ทราฟฟิคหยุดเล่นไปเสียตื้อๆ โดยไม่ทราบสาเหตุและหยุดยืนมองไปที่อะไรบางอย่างนานจนผิดสังเกต

"มองอะไรวะทราฟ --???"

"เปล่า --^"

"แต่ฉันเห็นแกมอง --+"

"แล้วแกจะมายู่อะไรกับตาฉันวะ!" น้ำเสียงขุ่นมัวและสายตาเข้มๆ ของทราฟฟิคทำเอาอีกฝ่ายเริ่มรู้สึกได้ว่าไม่ควรก้าวก่าย

ทว่าความอยากรู้อยากเห็นทำให้เขาต้องถามต่อเพื่อไขข้อข้องใจ

"ฉันก็แค่อยากรู้ว่าแกมองอะไร"

"ที่แน่ๆ คือฉันไม่ได้มองแก --!" ว่าจบทราฟฟิคก็เดินฝ่าวงล้อมของเหล่าสมาชิกและกลุ่มนักเรียนหญิงที่ประกาศตัวเป็นแฟนคลับของเขา ตั้งแต่วันแรกที่พวกเขาพบเขาออกไป โดยมีจิมเบที่ถือสเก็ตบอร์ดของทราฟฟิคไว้รับวิ่งตามไปอย่างรู้งาน ส่วนบรรทัดเมื่อเห็นว่าบรรยากาศซักจะไม่ดีก็ตัดสินใจหมุนตัวเดินตามออกไปเงียบๆ เช่นกัน

"อะไรของมันวะ --!?" แอนดริวมองตามแผ่นหลังกว้างนั้นไปด้วยความสงสัย ก่อนจะหันไปสบตากับไฮไลท์ที่เขาแต่ยืนนิ่งเงียบไม่ออกความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น

"--"

"แกว้มันมองอะไรวะไฮ" แอนดริวยังคงหันไปซิกซ์ไฮไลท์กับไฮไลท์ไม่ยอมมเลิกรา

หลายครั้งที่ไฮไลท์รู้อะไรดีๆ แล้วชอบอุบเจียบไม่ยอมบอกคนในกลุ่มและรู้กันเองกับทราฟฟิคแค่สองคน

"ฉันไม่ได้ใช้กระจกตาร่วมกับมันนะถึงจะรู้ว่ามันมองอะไร --" ว่าจบไฮไลท์ก็เดินตามทราฟฟิคไปบ้าง ปล่อยให้แอนดริวยืนขมวดคิ้วต่อไปเพียงลำพัง

"ไอ้เวรนี่! งามดีๆ ดันตอบกวนประสาทอีก!"

2

รังสีอำมหิต

วันเปิดภาคเรียน

7.45 น.

วันนี้ฉันมาสายไปหน่อยเพราะรถติดมากที่หน้าโรงเรียน ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะวันแรกของการเปิดเทอมก็มักจะเป็นอย่างนี้เสมอ คิดว่าเดี๋ยวอีกสักวันสองวันการจราจรหน้าโรงเรียนก็คงจะกลับมาเป็นปกติตามเดิมแล้วล่ะนะ...

ระหว่างที่ฉันกำลังเดินผ่านสนามฟุตบอลเพื่อจะเอากระเป๋าขึ้นไปเก็บที่ห้องและเตรียมตัวลงมาเข้าแถวหน้าเสาธงตอนแปดโมงตรง

พี่ว~

จู่ๆ ลูกบอลก็ลอยตดหน้าฉันมาจากสนามและพุ่งไปชนเข้ากับผนังตึก ก่อนที่มันจะกระดอนกลับมาตกลงบนพื้นและกลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉันพอดี

ดับ!

"O_o~"

"เธอๆ ช่วยเตะบอลกลับมาให้หน่อยได้มั๊ย!" เสียงผู้ชายคนหนึ่งในสนามตะโกนบอกขณะที่เขากำลังวิ่งเหยาะๆ มาทางฉันเพื่อมารับลูก

"อะ... อ้อ ได้ --+"

อะไรของเขาเนี่ย เเตะบอลเกือบจะโดนฉัน จะบอกขอโทษกันสักคำก็ไม่มี ซ้ำยังมีหน้ามาขอให้ฉันเตะบอลกลับคืนไปให้อีกแะ --*

เอาเถอะ ในเมื่อหน้าด้านขอฉันก็หน้าด้านพอที่จะเตะกลับไปให้เหมือนกัน

ดับ!

พี่วว~

"ขอบคุณครับ" พวกในสนามตะโกนบอกทันทีที่ได้ลูกแล้วก่อนที่จะหันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาเล่นบอลกันต่อ

แต่...ใครจะไปรู้ว่าตอนที่ฉันนั่งผ่าเท้าเตะลูกบอลกลับคืนไปให้อีตาพวกนั้น การออกแรงเตะที่ผิดจังหวะไปหน่อยจะทำให้รองเท้านักเรียนข้างขวาของฉันกระเด็นหลุดตามออกไปด้วย และ...

พรวด~

พีว~

ปึก!

มันดันกระเด็นไปโดนหน้าของใครบางคนที่กำลังเดินมาในระยะรัศมีการกระเด็นของรองเท้าฉันพอดี TAT ก่อนที่มันจะตกลงมาตามแรงโน้มถ่วงและไปหล่นตุ้บอยู่ที่ปลายเท้าของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น อย่างไม่ค่อยจะสวยงามสักเท่าไร TAT

แหมะ!

อ้ากกก~ อับอายเกินบรรยายจริงๆ YOY นี่เขาคงจะทันได้เห็นขอตที่ฉันนั่งผ่าเท้าเตะลูกบอลจนรองเท้าตัวเองกระเด็นหลุดออกมากลางอากาศด้วยสินะ

ฮือ~ ทำไมฉันถึงได้ทำตัวน่าอับอายตั้งแต่วันแรกที่มาเรียนแบบเน้~ TAT ทักชะทางด้านกีฬาของฉันยังคงช่วยแตกสวนทางกับผลการเรียนเหมือนเดิมเลยจริงๆ UOU ขนาดเตะบอลง่ายๆ แค่นี้ก็ยิ่งทำเรื่องงามหน้าขึ้นมาจนได้ แง~

"..."

"..."

"..."

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลยสักคำ

เป็นความเจ็บที่ทำให้ฉันรู้สึกขมลูกอย่างบอกไม่ถูก TAT

ฉันไม่กล้าสบตากับคู่กรณีในทันที เพราะสัมผัสได้ถึงอารมณ์กรุ่นโกรธที่แผ่กระจายออกมาจากเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น อีกทั้งความอับอายและความรู้สึกผิดกำลังรุมเร้าอย่างหนักจนฉันไม่กล้าที่จะเงยหน้าขึ้นสบตา

กับเขาตรงๆ

ฉันค่อยๆ รวบรวมสติและเลื่อนสายตามองเขาจากล่างขึ้นบน...

รองเท้าเหยียบบัน TAT

ชายเสื้อหลุคอกนอกอกกางเกง TQT

บนเนกไทมีเข็มกลัดตัวย่อ BL ติดอยู่ YOY

และ...

เสื้อสูทเครื่องแบบสีเทาที่พาดอยู่บนบ่าซ้ายของเขา TTOTT

ทั้งหมดนั้นทำให้ฉันรู้ได้ในทันทีว่านายนะได้เดินทางมาเยี่ยมเยียนชีวิตฉันตั้งแต่วันเปิดภาคเรียนเสียแล้ว!!!

อ้ากกก~ ไร้รองเท้าไม่รักดี!!! กระเด็นไปโดนใครไม่โดน แต่ดันไปโดนพวกแบล็กลิสต์!!! TTATT

"..."

"..."

ฮือ~ หวังว่าเขาคงจะไม่คิดถือสาหาความกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นะ TAT

และวินาทีที่ฉันเงยหน้าขึ้นเพื่อที่จะมองให้เห็นเต็มๆ ตาว่าเจ้าของใบหน้าหล่อๆ (???) ที่ต้องมาสังเวยให้กับรองเท้าของฉันที่กระแทกเข้าไปเป้าหมายได้อย่างพอเหมาะพอเจาะนั้นเป็นใครมาจากไหน หัวใจของฉันก็หล่นวูบลงไปกองอยู่แทบเท้า

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่จ้องเขม็งมาที่ฉันไม่วางตา!!!

ทะ...ทรพพิค!!!

"O_O!"

ซึ้ง~

แววตาเฉยชาของเขาที่กราดมองมาที่ฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า มองเผินๆ อาจดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ฉันกลับสัมผัสได้ถึงรังสีลึกลับบางอย่างที่แผ่ชานออกมาจากแววตาของเขาอย่างเข้มข้น สิ่งอิทธิพลครอบคลุมไปทั่วทั้งบริเวณจนฉันรู้สึกเหมือนไหลทั้งสองข้างกำลังถูกกดทับด้วยอะไรบางอย่างจนหนักอึ้งไปหมดทั้งตัว และยิ่งไปกว่านั้น ฉันรู้สึกหัวใจกำลังเต้น

ไม่เป็นล่ำเพียงเพราะสายตาของเขาที่จ้องมองมา

ติก! ติก! ติก!

ให้ตายเถอะ! ตั้งแต่เกิดมาจนถึงปานนี้ฉันยังไม่เคยรู้สึกใจเต้นเวลาถูกผู้ชายคนไหนมองมาก่อนเลยนะ แต่ทำไมกับหมอนี่ ฉันถึงได้...

อ้ากกก!!! ทำไมฉันต้องมาตกอยู่ในสภาพแบบนี้ด้วยเนี่ย T//T

"เฮ้ยยย!!! หน้าแกไอ้ทราฟ! หน้าแก!!!" จิมเบที่เดินตามหลังทราฟพิคมาติตๆ ร้องออกมาเสียงดังลั่นเสมือนหนึ่งว่าเขาเป็นคนโดนรอกเท้าของฉันเสียเอง

หมอนั้นรีบล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อออกมาเช็ดคราบดินจากรอกเท้าที่เปื้อนเป็นทางยาวที่แก้มซ้ายของทราฟพิคอย่างชะมัทกั๊กเขม้น =()=;

เออะๆ อีตานิทำตัวเหมือนเบ้ประจำตัวของทราฟพิคอย่างที่ไวกกิงเคยบอกเอาไว้ไม่มีผิด ฉันล่ะสงสัยจริงๆ ว่าเวลาอีตานิเบ้ที่บ้าน เขาดูแลพ่อแม่พี่น้องตัวเองได้ดีขนาดนี้หรือเปล่า =()=;

แต่...นี่ไม่ใช่เวลามาสนใจจิมเบ เพราะคู่อริในตัวจริงเสียงจริงของฉันคืออีตาทราฟพิคต่างหาก T^T

"นะ...นาย! O_o~" เสียงของฉันเริ่มขาดหาย เพราะดันเงยหน้าขึ้นไปสบตากับเขาเข้าเต็มๆ T^T

"..."

ทว่า...อาการนิ่งเงียบไม่พูดไม่จาและสายตาที่เพ่งเล็งมาที่ฉันไม่วางตาแบบนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่าถ้าเขายอมปริปากพูดอะไรออกมาสักนิด ให้ฉันได้รู้ระดับอารมณ์ของเขาก็น่าจะดีกว่า และมันอาจจะทำให้ฉันไม่ต้องรู้สึกเหมือนกำลังถูกเขาสูบเอาออกซิเจนออกไปจากปอดมากมายถึงเพียงนี้

"..."

"..."

"..."

ท่ามกลางความเงียบชวนอึดอัด...เงียบจนฉันกลัวว่าเขาจะได้ยินเสียงหัวใจของฉันที่เต้นระรัวหนักขึ้นเรื่อยๆ T^T เขายังคงจ้องหน้าฉันนิ่งไม่ยอม

ละสายตาไปทางอื่น เสมือนหนึ่งว่าฉันเป็นสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวที่จำเป็นต้องใช้เวลาในการจ้องมองนานๆ เพื่อศึกษาองค์ประกอบ (-_- *)

ฮือ~ นี่เขาคิดจะจ้องฉันให้ทะลุไปทั้งตัวเลยหรือยังไงกันนะ =0);
ตอนนี้ฉันไม่กล้าแม้แต่จะขยับปลายนิ้ว ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

เสียงดัง เพราะกลัวจะไปกระทบกระเทือนอารมณ์ของเขาเข้าให้

สีหน้าอึดครึมของเขาทำให้ฉันไม่แน่ใจสักเท่าไรว่าไอ้การที่รองเท้าไม่รักดีของฉันมันกระเด็นไปถูกหน้าหล่อๆ ของเขาเต็มเปาแบบนั้น มันไปกวนอารมณ์ของเขาให้ขุ่นมัวขึ้นมาอยู่ที่ระดับไหน -_-++ ซึ่งฉันก็ได้แต่หวังลึกๆ ว่า...เรื่องเล็กน้อย (?) แค่นี้คงจะไม่ทำให้เขาถึงขั้นออกปากสั่งให้บรรดาผู้ติดตามทั้งห้าคนของเขาเข้ามาล้อมสกรัมฉันจนถึงขั้นโคมาหรือกะนะ TAT

หลังจากตั้งสติได้แล้ว ฉันก็นึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันพอจะทำได้ในตอนนี่คือการเอ่ยคำ 'ขอโทษ' ทว่า...ยังไม่ทันที่ฉันจะได้เอ่ยปากอะไรออกไป หมอนี่ก็กลับเมินสายตาไปทางอื่นเหมือนตั้งใจจะบอกให้รู้ว่าเขาไม่ต้องการฟังอะไรจากปากฉันทั้งนั้น =0); เขาค่อยๆ ย่อตัวลงและใช้ปลายนิ้วชี้ข้างที่ไม่ได้เกี่ยวเสื้อสูทเอาไว้เกี่ยวรองเท้าของฉันขึ้นมาจากพื้นอย่างเนิบๆ จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงโดยที่รองเท้าของฉันยังคงห้อยต้องแต่งอยู่บนปลายนิ้วชี้ของเขา

"-_-^"
..."

เขาหันกลับมามองหน้าฉันเล็กน้อยด้วยสายตาว่างเปล่า ก่อนจะสะบัดปลายนิ้วชี้เบาๆ เป็นผลให้รองเท้าของฉันที่เขาเกี่ยวเอาไว้ล้อยละลิวมาตกอยู่ตรงหน้าฉันพอดี

พื้วว~
ตุ๊บ!
"TOT~"
..."

วินาทีนั้นเองที่ฉันทันได้เห็นแววถ้อยดีฉายวูบขึ้นมาในดวงตาสีน้ำตาล

เข้มของเขาก่อนที่จะกลับมาอยู่ในโหมดเฉาตามเดิม

ให้ตายเถอะ! ทำไมเขาถึงได้ทำตัวไร้มารยาทแบบนี้! ถ้าเขาไม่พอใจที่ฉันทำรองเท้ากระเด็นไปโดนหน้า เขาก็ควรจะบอกฉันตรงๆ สิ ไม่ใช่มาทำกิริยาแหยๆ ด้วยการโยนรองเท้าใส่ฉันด้วยปลายนิ้วชี้ๆ เหวี่ยงๆ ของเขาแบบนี้

ฮึ! รูปร่างหน้าตาก็ดูดีอยู่หรอกนะ (ดูดีมาก ๆ เลยด้วย ถ้าตัดอคติเรื่องที่เขาทำพฤติกรรมเลวร้ายออกไป =()) แต่...ทั้งนิสัยและพฤติกรรมนั้นเลวร้ายสมกับที่เป็นพวกแบล็กลิสต์เสียจริงๆ!!!

"เธอ...อยู่ห้องหนึ่งใช่ไหม --^" เสียงทุ้มต่ำที่หลุดออกมาจากปากของเขาเป็นครั้งแรกทำเอาฉันหนาววูบขึ้นมาเลยทีเดียวนะ

และที่น่าแปลกก็คือไอ้ผู้ติดตามทั้งห้าคนของเขาเริ่มหันไปสบตากันไปมาเหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติ ซึ่งฉันขอเดาว่ามันต้องไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่ๆ T__T

ตาย! ตาย! ตาย! ทราฟฟิคต้องเล่นงานฉันถึงตายแน่ๆ TAT งานนี้ฉันต้องโดนพิพากษาด้วยเครื่องประหารหัวสุนัขอย่างไม่ต้องสงสัย เขาต้องขี้ฉันจนแหลกลคามือแหงๆ YOY

"คือ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้มันเป็นแบบนี้เลยอะนะ นายก็น่าจะรู้ว่ามันเป็นเหตุขัดข้องทางเทคนิค -/- เอะเป็นว่าฉันขอ..."

"ไม่ได้ตั้งใจ??? เธอพูดว่าไม่ได้ตั้งใจนั้นหรอะ!!!"

นั่นไม่ใช่เสียงของทราฟฟิค แต่เป็นเสียงของผู้ชายผิวสีแทน หน้าตาคมเข้ม ที่ฉันจำได้ว่าชื่อของเขาคือ 'แอนดริว' --_+

"O_O?"

"เฮอะ!!! ให้ตายเถอะ! ยัยบ้าเฉียว!!! เธอเนี่ยมันเก่งเฉพาะเรื่องท่องจำจริงๆ!!! ที่เธอต้องพูดคำแรกคือคำว่า 'ขอโทษ' ต่างหาก!!! ขอโทษนะพูดเป็นมัย!!!" หมอนั่นตะโกนใส่หน้าฉันเสียงดังลั่น แถมยังมองเสมือนหนึ่งว่าฉันกำลังคิดจะวางแผนฆาตกรรมเพื่อนของเขา (ทราฟฟิค) ด้วยรองเท้าของฉันยังงัยงั้น >O<!

ในขณะที่ทราฟฟิคหลังเอ่ยถามฉันออกมาเพียงแค่นี้

ประโยคเดียว เขาก็ไม่ปริปากพูดอะไรออกมาอีกและเขาแต่ยื่นมองฉันนิ่ง

--^

เออละ ฉันต้องมีขันติเข้าไว้ เพื่อไม่ให้เรื่องราวมันบานปลายไปมากกว่านี้

อันที่จริงแล้วฉันไม่ใช่พวกอ่อนแอพวกเปี้ยกไม่กล้าสู้คนหรอกนะ เพราะจากที่ผ่านๆ มาถ้าเป็นไอ้พวกเพื่อนผู้ชายในห้องคนไหนกล้ามาหือใส่ฉันแบบนี้ละก็...รับรองได้ว่ามันคนนั้นจะต้องถูกฉันจะกลับไปด้วยคำพูดที่เจ็บแสบที่สุดเท่าที่สมองจะคิดได้ เอาให้มันสลัดกันไปเป็นแถบๆ เลยทีเดียว

แต่...สำหรับไอ้คนพวกนี้ ฉันขอสู้แค่พอเหมาะพอควรจะดีกว่า พวกเขาคู่นักกลัวและอันตรายเกินกว่าที่ฉันจะไปหือด้วย =()=; เพราะหายนะอาจมาเยือนชีวิตของฉันได้ทุกวินาที ถ้าหากฉันเผลอไปพูดอะไรผิดหูพวกเขาเข้าไป TAT เพราะฉะนั้นแค่ขอโทษเขาดีๆ ก็น่าจะจบแล้ว ไซ่ม่ายยย~ +()+

"ก็ฉันกำลังจะขอทะเล..." ฉันพยายามปรับระดับเสียงให้ดูเหมือนคนสำนึกผิด ทว่า...

"เฮอะ! เธอคงจะคิดว่าทำตัวประหลาดๆ แบบนี้แล้วจะเรียกร้องความสนใจจากไอ้ทราฟได้งั้นสิ!!!"

--^

"ฉันว่าเธออย่ามาหวังอะไรมๆ แล้งๆ เลยจะดีกว่า!"

--+

"ไอ้ทราฟมันไม่สนใจผู้หญิงบ้าเรียนแบบเธอหรอก!!!" แอนดริวตะโกนใส่หน้าฉันเสียงดังสนั่นเลื่อนลิ้นและมองด้วยสายตาประณามหยามเหยียด เหมือนจะบอกให้รู้ซ้อมๆ ว่าคนอย่างฉันไม่มีค่าคู่ควรกับเพื่อนของเขาเลยแม้สักกระพี้ก็เดียว

อึกกกก~ ฉันต่างหากที่ควรจะเป็นฝ่ายคิดแบบนั้น >_<!!! คนอย่างฉันไม่มีทางปรายตามองไอ้หัวหน้าแก๊งนรกอย่างอิตาทราฟพิคให้เปลืองกระจกตาหรอกยะ!!!

และคำพูดของไอ้บ้าแอนดริวก็ทำให้ความอดทนของฉันเดินทางมาถึงขีดสุดเข้าจนได้!!!

"อะไรนะ!!! ฉันนะหรือเรียกร้องความสนใจจากเขา >_<!" ฉันถามเสียงสูงพลางปรายตามองไปที่อีตาทราฟฟิค ก่อนจะยกมูมปากใส่เขาอย่างลึมกั้ว ความโมโหครอบงำจิตใจจนฉันลืมไปเสียสนิทว่าพวกเขาคือแบล็กลิสต์ TAT;

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305107172.html>